

slet saa fordømmelige, som man gerne gør dem til.“

Per lo. Han opfattede hendes Ord som Spøg.

„Naa, du mener maaske, at de ligefrem er paa-skønnelsesværdige?“

„Jeg veed ikke. Er det dog ikke simpelthen dem, hvorpaa Menneskenes Velfærd beror?“

Nu forstod Per paa Tonen, at det var Alvor, og han saae overrasket paa hende. Men han var ikke oplagt til Kiv og slog Sagen hen i Løjer.

„Ja, er det ikke det, jeg siger; — du vil absolut sige imod i denne Tid, om du saa skal opponere mod dine egne Meninger.“

Jakobe tav. Heller ikke hun følte egentlig nogen Lyst til at genoptage Striden fra forleden. Og de gav sig da til at lægge Rejseplaner og drøfte Rejseruter. —

* *

Den Krig, Max Bernhardt — kraftigt støttet af Dyhrings „Borgerbladet“ — havde ført mod Ophavsmændene til det københavnske Frihavns-projekt, havde i disse Dage faaet en for Offenligheden overraskende Afslutning. Det var virkelig lykkedes ham tilsidst at gøre disse Folk nervøse. Det var i sig selv et voveligt Foretagende, de havde givet sig ikast med; der skulde tilvejebringes store Kapitaler til det, og „Borgerbladet“s Anseelse i Børsverdenen var imod al Forventning i stadig Stigen under den nye Ledelse. Ogsaa andre af de Aviser, paa hvilke Max Bernhardt havde skaffet sig Indflydelse, gjorde Mine til at mistænkeliggøre Sagen som Forretning. For ikke at risikere et Nederlag ved den forestaaende Aktie-tegning besluttede da de store Herrer at krybe